

1. Jsi na-dě-je v zlých dnech, když
svět u - va - dá, — vzdor ka-menům všem
ve mně smíš růst. Buď
zr - no, jež vzklí - cí a ú - ro - du dá, —
— buď žencem, sklíď chvá - lu z mých úst.
— A když ji - tro svůj svit
roz-pro-stře na tvou zem a den no - vý
vze - jde nám, chtěj ve mně růst. —
Kěž jsem v rukou tvých skryt bez-peč-ně před
vším zlem. Sám mne po-žeh-nej,
po-žeh-nej lid svůj a svou zem.

2. Jsi vlídnost, když málo / je laskavých dnů, / v čas
mrazivý vlož / do mě dech svůj. / Buď jiskra, co žár zas /
dá vyhaslým snům, / buď plamen, / spal ve mně hněv
můj. / A když jitro svůj svit rozprostře na tvou zem /
a den nový vzejde nám, chtěj ve mně vzplát. / Kěž jsem
v rukou tvých skryt bezpečně před vším zlem. / Sám mne
požehnej, / požehnej lid svůj a svou zem.

3. Jsi radostí stálou / tam, kde zmizel smích. /
Když vládne zmar, vlij / do mě chuť žít. / Buď hlas, co žal
zmírní, / buď zář v očích mých, / buď píseň, / jež mnou
bude znít. / A když jitro svůj svit rozprostře na tvou zem /
a den nový vzejde nám, chtěj ve mně znít. / Kěž jsem
v rukou tvých skryt bezpečně před vším zlem. / Sám mne
požehnej, / požehnej lid svůj a svou zem.

Т: Gregor Linssen, Lied vom Licht, [1991] / Jiří Tengler

М: Gregor Linssen, Lied vom Licht, [1991]

www.edition-gl.de